

PAN'IN GİZLİ VASIYETİ

Sandra Regnier Vulkaneifel'da (Almanya) doğup büyüdü. Okul ve memuriyet eğitiminden sonra uzun süre Fransa'ya gitmek istedi. Onun yerine Fransız soyadlı bir adamla evlenip ülkesinde kaldı. Sandra Regnier şimdi hayatı dilediği gibi yaşıyor ve karşılaştığı güzellikleri çerçevelerde yaşıyor. Duvara asılabilenler kadar hayal gücünden çıkan öyküler de dahil bunlara.

Serap Gülerçin Karluk Denizli'de doğdu. İlk ve orta öğrenimini İstanbul'da tamamladı. Viyana Üniversitesi'nde Sanat Tarihi okudu. Tasarım ve yazılım alanında bir süre çalıştıktan sonra Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi'nde Resim Bölümü'nü bitirdi. Resim çalışmalarına devam ederken bir yandan da çevirmenlik yapıyor.

Sandra Regnier'nin
YKY'deki kitapları:

Pan'ın Gizli Vasiyeti (2019)

SANDRA REGNIER

PAN'IN GİZLİ VASIYETİ

Pan Üçlemesi

Roman

Çeviren
Serap Gülerçin Karluk

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5425
Doğan Kardeş - 964
—gençlik—

Pan'ın Gizli Vasiyeti / Sandra Regnier
Özgün adı: Das geheime Vermächtnis des Pan
Çeviren: Serap Gülerçin Karluk

Kitap editörü: Ersel Topraktepe
Düzeltili: Çetin Şan

Grafik uygulama: Süreyya Erdoğan

Baskı: Elma Basım Yayın İletişim Hizmetleri San. Tic. Ltd. Şti.
Tevfikbey Mah. Halkalı Cad. No: 162/7 Küçükçekmece / İstanbul
Telefon: (0 212) 697 30 30
Sertifika No: 12058

Çeviriye temel alınan baskı: Carlsen Verlag GmbH, Hamburg, 2014
1. baskı: İstanbul, Ağustos 2019
ISBN 978-975-08-4542-0

Copyright text and illustrations © 2014 by Carlsen Verlag GmbH, Hamburg, Germany

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2017
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.
Bu kitap yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Bu kitabın telif hakları Akan Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0 212) 252 47 00 Faks: (0 212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik](https://www.facebook.com/YapıKrediKulturSanatYayincilik)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Lee Seçilmiş

Merak içindeydim. Hem de çok. Ne de olsa gelecek, bu kızın ellerindeydi. Tüm bir ulusun geleceği. Ve ben onu korumalıyım. Dahası kendi geleceğim de sıkı sıkıya onunkine bağlıydı. Onunla evlenmeliydim! Onu tanıyabilmek için Londra'daki Westminster Horton Koleji'ne yazıldım.

Bu okulların hepsi aynıydı. Henüz kişilikleri oturmuş ergen ve gençlerle doluydu. Oğlanlar bağıra çağıra spordan, partilerden ve güzel kızlardan konuşurdu. Genellikle gruplar halinde dolaşan kızlarsa sürekli gülüşür, kafayı en çok nasıl gördüklerine, milletin kıyafetine ve o ara hangi oğlanın popüler olduğuna takardı.

İçeri girer girmez tüm bakışların üzerime çevrildiğini hissettim. Buna alıştım. Kızlar hayranlıkla bakmaya başladı. Kıyafetlerini çekiştirip saçlarını düzelttiklerini, dudaklarını yaladıklarını görüyordum.

Okul müdürü Bayan Haley-Wood da aynı durumdaydı. Hangi yaştan olursa olsun yakışıklı bir erkeğe karşı savunmasızdı. Bir bilseydi kaç yaşında olduğumu...

Bana çevreyi bizzat kendisi gezdirip beni sınıf arkadaşlarımla tanıştırdı. Sesinin normalden daha yüksek ve

tiz çıktığından emindim. Durmadan konuşup her türlü sıradan ayrıntıyı gösteriyor, bir yandan da ergen gibi kıkırdıyordu.

“İşte okul arkadaşlarımızdan birkaçı Bay FitzMor.”

Hah, sonunda ilginç bir şey çıktı. Karşımızda benim yaşında ya da sözde yaşında üç güzel kız ve bir oğlan duruyordu.

Soldaki esmer tam bir afetti. İlginç bir göz makyajı vardı. Yeni moda, pileli bir etek ve buna uygun bir bluz giymişti. Uzun ve sık kirpiklerinin altından cilveli bir bakış attı bana.

“Tanıştırayım Bay FitzMor” dedi Bayan Haley-Wood. “Sınıf arkadaşlarımız Cynthia, Jack, Ava ve Felicity. Sevgili çocuklarım, yeni öğrencimiz Leander FitzMor. Onu da aranızda alacağımızı umuyorum.”

*Bayan Haley-Wood tekrar elimi sıkıp benimle veda-
laştı. Daha fazla dikkate almadım onu. İçimin umutla
dolduğunu hissettim. Şanslıydım. Aradığım, tam da kar-
şımdaki güzel, esmer kızdı. Hepimizin geleceğini belirle-
yecek kız. Gelecekteki karım.*

Harika görünüyordu.

*Düşündüğümde de kolay olacaktı. En baştan çı-
karıcı gülümsememin karşılığında beklenen oldu: Eridi
gitti.*

“Leander ne garip bir isim öyle” dedi sarışın Cynthia.

“Aa, lütfen bana Lee deyin. Arkadaşlarım hep öyle der.”

Felicity'nin gözlerinin içine baktım. Derin bakışlarım etkisini gösterdi. Kıp kırmızı oldu. Harika! Ne kadar da kolay olmuştu. Ya şansım yaver gitmeseydi de Felicity şu arkadaki miskin kızlardan biri olsaydı? Mesela ya şuradaki darmadağınık saçlı, korkunç tişörtlü tombul kız o olsaydı? Az önce hапşırtıp sırtüstü çantasının üzerine düştü, bir de sakar. O arada parlayan diş telleri de kendini göstermişti.

Sırıtmadan edemedim. Zavallı kız. Modern “erkek Fatmaların” tipik bir örneğiydi. Bu kız ileride kesin kadın hakları savunucusu veya öğretmen olur ya da bir markette, kasa arkasında ömür çürütürdü.

Kolumda sıcak bir el hissettim. Felicity, aşağıdan ustaca bir bakış atıp gülümsedi bana. Erkekleri baştan çıkarmayı iyi biliyordu. Çekiciydi, kararlı ve cesur görünüyordu. Eh, ne de olsa seçilmiş kişiydi.

“Gel hadi, sınıfımızı göstereyim sana.”

Hiç itiraz etmeden peşine takıldım. Acaba bir öpücük için fazla mı erkendi? Çünkü ancak bu şekilde bağlanacaktı. Onu öptüğüm anda bana âşık olacaktı, hem de ilelebet.

“Herhalde şu an senin de İngilizce dersin var” diyerek koluma girdi.

Kafamı salladım. Horton Koleji, Viktorya dönemin-

den kalma, eski ve saygın bir binadaydı. Sayısız merdivenler, koridorlar, oyuntular ve karanlık oyuntuların olduğu bir bina.

Felicity beni o karanlık oyuntulardan birine sürükleyince “İngilizce sınıfı burası mı yoksa?” dedim eğlenerek.

Baştan çıkarıcı gülümsemesiyle vücudunu benimkine yapıştırdı, sonra beni öptü. Onu kafeslemek çok kolay olmuştu. Ama o anda anladım ki bir şeyler ters gidiyordu. Hani neredeydi kıvılcımlar, havai fişekler? Kemanlar, konfeti yağmuru? Yazgının gerçekleşmesi gibi değil de çok normal ve içten bir öpücük gibiydi.

Önümüzde bir gümbürtü koşturdu, korkuyla açtım gözlerimi. Çirkin tişörtlü, tombul kız gizli köşemizin önünde yine sendelemiş ve bizi keşfetmişti.

“Affedersiniz” diye mırıldandığımı duydum.

Bu Felicity’yi kendine getirdi. Öfkeyle baktı kıza.

“Kaybol City. Beni mi gözetliyordun yoksa?”

Ezik, doğrulup ayağa kalktı ve gülümseyerek baktı. “Seni neden gözetleyeyim ki? İnsanın kendini milletin içinde nasıl komik duruma düşürdüğünü öğrenmek istediğimi filan mı sanıyorsun?”

“Bunu öğrenmeye ihtiyacın yok. Kendiliğinden yapıyorsun zaten” diye tısladı Felicity, ben de içten içe takdir ettim onu. “Defol git City. Lee sana göre değil.”

“Evet, değil. Neyse ki sana göre. Sanıyorum bugün kendi rekorunu kırdın. Tanışalı daha iki dakika oldu. Kutlarım.” Yerdeki defterlerden birini alıp Felicity’ye

uzattı. “Al, Bayan Ehle bizi karıştırmış” dedikten sonra da bana aşağılayıcı bir bakış attı.

Felicity onun bakışlarını takip ederken “Merak etme City, Lee bizi karıştırmayacak” diyerek defteri aldı.

“Umarım. İkinci el eşya kullanmaktan hoşlanmam” dedi City kibirle.

Gözüm deftere takıldı. O anda karnıma bir beyzbol sopası yemiş gibi oldum.

Üzerinde Felicity Stratton yazıyordu.

“Stratton mı?” diye sordum. Nasıl da boğuk çıkmıştı sesim. “Soyadın Stratton mı?”

Felicity tutkuyla yüzüme bakıp kafasını salladı. Biliyordum, öpücük etkisi şaşmazdı. Hiç şaşmadı.

“Şimdilik evet. Ama günün birinde başka bir soyadım olmayacağı ne belli? FitzMor belki.”

Ardından küçümseme dolu bir iç çekiş duyuldu. City kusacakmış gibi yaptı. Öne doğru eğildiğinde kalçasındaki yağ tabakaları o berbat tişörtün altından bile apaçık belli oluyordu. Bir dakika... Büyük olasılıkla City onun gerçek adı değildi.

Kötü bir şeyler olacağını hissediyordum.

Yine de bu kez emin olmalıydım. “Ve sen de City’sin?” Az önce ona nasıl aşağılayarak baktıysam o da bana öyle baktı.

“Evet ama arkadaşlarım bana Felicity der. Felicity Morgan” diye açıkladı kibirle.

Kendimi çok kötü hissediyordum. Korkunç bir hata yapmıştım.

Yanlış kişiyi öpüp kendime bağlamıştım.

Bana tutkuyla sarılan kız o değildi. Şu an karşımda duran, hayalimdeki kadınla en ufak bir ilgisi dahi olmayan kişiydi Seçilmiş.

Felicity *Tanıřma*

3 Eylöl Pazartesi’ydi. Diđer günler gibi başladı. Okula çok geç geldim. O gün tüm hayatımın değişeceğini kim bilebilirdi ki? Biraz olsun kestirebilsem kesinlikle görünüşüme daha fazla özen gösterirdim. Ya da yataktan çıkmazdım.

Dolabıma saldırıp meyve suyu ve puding lekeli tişörtle kitapların arasından coğrafya kitabımı aramaya başladığımda Horton Koleji’nin koridorları çoktan boşalmıştı. O telaşta deodorant, kâğıtlar ve parçalara ayrılmış bir roman yere düştü. Aceleyle hepsini toparlayıp dolabın içine tıktım. Kilitlemeye çalışırken anahtar kırıldı. Süper. Her şey üst üste geliyordu. Kala kala Bayan Ehle’nin blok dersine geç kalacaktım.

Çaktırmadan sınıfa girmeye çalışırken “Ooo, Bayan Morgan teşrif etti” dedi hemen. “Hazırda iyi bir mazeretiniz var mı, yoksa ben mi bulayım sizin için?”

“‘Yođun trafik’ yazabilirsiniz sınıf defterine” dedim nazikçe.

“Okulun hemen arkasında oturuyorsunuz” diye yanıtladı umursamazca. Bir adım daha yaklaşıp koklamaya

başladı. “Alkol kokusu mu alıyorum yoksa?” diye sordu sertçe.

Kahretsin, unutmşum. “Evet, Bayan Ehle” dedim ve yere baktım. Utandığımdan değil, gülmek için.

“Henüz yirmi bir bile değilsiniz ve içiyorsunuz.”

“On sekiz yaşındayım” diyerek gereksiz bir açıklama yaptım.

“Üstelik de hafta içi içiyorsunuz. Bunu okul yönetimine bildirmek zorunda olduğumu biliyorsunuzdur herhalde.”

Başımı sallayarak kabullendim.

“Yerinize oturun. Derse başlamak istiyorum artık.”

Hemen sırama oturarak buyruğunu yerine getirdim. Kalem kutusu, defter, kitap çıkarırken arkadan masama bir kâğıt uçtu.

Üzerinde *Çarşamba görevi: Tavşan kulaklı, jartiyerli Ehle* yazıyordu. Arkama dönüp Phyllis’e sırttım. Bana göz kırptı, yanında oturan Corey de kalın, kızıl kaşları ve imalı gülümsemesiyle yerinde kıpırdandı.

Etrafıma bakındığımda yüzlerindeki alaycı ifadeden herkesin bundan haberdar olduğunu fark ettim. Demek ki onlar da Bayan Ehle’yi seksi iç çamaşırları ve tavşan kulaklarıyla hayal ediyorlardı. Kısa, şekilsiz, yağlı saçları, 1,60 boyu ve en az 90 kilo ağırlığıyla bu hayal absürt ötesiydi ama dersi de ancak böyle çekiliyordu. Azerbaycan’daki petrol ve doğalgaz yatakları... Esnememi saklamaya çalışıp o ufacak tavşan kuyruğunun Bayan Ehle’nin

heybetli poposuna gömülüp gidivereceğini düşündüm. Onun yanında Bridget Jones seks bombasıydı adeta.

Zil çalar çalmaz kıcımıza iğne batmış gibi yerimizden fırlayıp dışarıya koştuk.

Phyllis koridorda, “Dün gece yine geç mi gittin?” diye sordu. Bana göre okulun en güzel kızıydı. Teni sütlü kahve renginde, vücudu ve saçları Naomi Campbell’inki gibiydi. Çıkık elmacık kemikleri, çikolata kahvesi gözleri, biçimli bir yüzü vardı. Onun yanında kendimi genellikle silik ve hantal hissediyordum. Ama Phyllis’in en iyi tarafı dış görünüşe önem vermemesiydi. Şans işte, başka nasıl en iyi arkadaşı olabilirdim ki?

“Epey geç” dedim. “Bugünkü çarşamba görevi kimin fikriydi?” Corey yüzünde hoşnut bir sırıtmayla yanaştı. “Ah, niye soruyorum ki? Öğretmenleri jartiyerli hayal etmenin ürkütücü bir yanı olduğunu düşünmedin mi hiç?”

Omuzlarını silkti. “Adamına göre değişir. Bay Singer olsa haklısın.”

Aynı anda bağırdık Phyllis’le: “Öğk!”

Jayden yetişmişti bize. “Sorun ne?” diye sordu, nefes nefese kalmıştı.

“Ne zaman kilo vereceksin sen?” diye sordu Corey kınayarak. “Şişkolar fazla yaşamıyor, bir düşün bunu.”

Jayden onu umursamadan bana baktı. “Felicity, önceki akşam koca bir Glenfiddich fıçısının içine düşmüş gibi berbat kokuyorsun. Pestilin çıkmış sanki. Annen yine mi barda alıkoydu seni?”